

Ὁ κ. Χρηστομάνος, ὁ ὁποῖος γνωρίζει κατὰ βάθος τὰς βορείους φιλολογίας, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἐπίσης καὶ τὸν ἑλληνικὸν χαρακτῆρα, καὶ εἶνε λογικός, καὶ δέχεται τὰ πράγματα ὅπως ἔρχονται, δὲν παρέστησεν ἕως τότε παρὰ μόνον ἐν δράμα τοῦ Ἰψεν, — καὶ αὐτὸ τὸν χειμῶνα, — καὶ ἂν θὰ ριφοκινδυνεύσῃ νὰ παραστήσῃ ἐν δράμα τοῦ Χείμπεργ, τὸ κάμνει διὰ νὰ μὴ δυσαρραστήσῃ τὸν φίλον του μεταφραστήν. Ἀντιτῆς «Πριγκιπίσσης Μαλαῖν» τοῦ Μαίτερλιγκ, τῆς πολὺ βορεινῆς, θὰ δώσῃ τὴν «Μόνναν Βάνναν» τὴν μεσημβρινωτάτην. Καὶ ὅλη σχεδὸν ἡ θερινὴ περίοδος τῆς «Νέας Σκηνῆς» παρήλθε μὲ ἔργα γαλλικὰ καὶ ἰταλικά, τόσῳ σύμφωνα μὲ τὸν χαρακτῆρα μας, μὲ τὰς τάσεις μας, μὲ τὰς ὁρέξεις μας καὶ σχεδὸν μὲ τὰ ἥθη μας, ὥστε ἂν ἦσαν χειρότερα γραμμένα ἢ καλλίτερα μεταφρασμένα μερικά, ἤμποροῦσαν καὶ νὰ περάδουν ὡς πρωτότυπα.

Ἡ «Δορίνα» τοῦ Ἰερωνύμου Ροβέτα, εἶνε ἡ ἱστορία μιᾶς κόρης, πτωχῆς πρῶτον καὶ ἐγκαταλελειμμένης, ἐνδόξου ἔπειτα καὶ λατρευτῆς,

ἡ ὁποία ἐκδικεῖται θαυμασίως τὸν ἄπιστον ἔραστήν της. Φαίνεται, ὅτι ἐγράφη ἐπίτηδες διὰ νὰ ναδείξῃ μίαν νέαν καὶ ὠραίαν πρωταγωνίστριαν. Καὶ ἡ Δεσποινὶς Εἰμαῶρμένη Ξανθάκη ὀφείλει εἰς τὸν Ροβέτα τὴν μεγαλητέραν της ἕως τότε ἐπιτυχίαν. Ἐπαιξε τόσον καλά, ὥστε τὴν πρώτην βραδιὰν ἔφυγα ἀπὸ τὸ θέατρον μὲ τὴν ἀόριστον ἐντύπωσιν, ὅτι παρευρέθην εἰς κάτι τι ἀληθινὸν καὶ πραγματικόν. Καὶ ἡ δεσποινὶς Κυβέλη Ἀδριανοῦ, ὅταν, ἔνεκα ἀσθενείας τῆς Δος Ξανθάκη, ἠναγκάσθη νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ εἰς τὸν ἴδιον ρόλον, δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ πομιμηθῇ πιστῶς ὅλα τὰ κινήματα καὶ ὅλους τοὺς τόνους τῆς πρώτης ἐρμηνευτρίας.